

Svar:

En regel om frigivelse ved overgang til pension måtte formentlig gælde både lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende. For begge grupper vil en sådan regel være vanskelig at administrere, fordi mange ældre afvikler deres erhvervsarbejde gradvis. Det kan derfor i mange tilfælde blive umuligt at fastslå, på hvilket tidspunkt de må anses for at være gået på pension.

I forslagets § 1 er det bestemt, at personer, der er fyldt 66 år inden den 1. januar 1974, ikke skal foretage bunden opsparing. Man har således taget hensyn til den gruppe, der fylder 67 år i løbet af 1974, da indkomsten for en betydelig del af denne gruppe vil gå væsentligt ned på det tidspunkt, da de overgår til folkepension. Den ældste aldersgruppe, som efter forslaget er omfattet af opsparingspligten, vil fylde 70 år i løbet af 1978, det vil sige på et tidspunkt, hvor den første del af opsparingen alligevel skal frigives, jfr. forslagets § 5, stk. 1. En regel om frigivelse ved det fyldte 70. år vil således kun få en forholdsvis begrænset betydning. Det anførte udelukker dog ikke, at man kan overveje fuldstændig frigivelse ved det fyldte 70. år.

Spørgsmål 6:

Agter regeringen i medfør af kreditformidlingslovens bemyndigelsesregler at give sådanne forskrifter?

Svar:

Det er regeringens opfattelse, at de imellem Nationalbanken og pengeinstitutterne efter vedtagelsen af kreditformidlingsloven indgåede aftaler er tilstrækkelige til at sikre en hensigtsmæssig anvendelse af de indskudte midler.

Spørgsmål 7:

Vil det være muligt at sidestille børsnoterede investeringsforeninger med banker og sparekasser?

Svar:

Det er karakteristisk for de børsnoterede investeringsforeninger, at de ikke fører konti (indlånskonto eller lignende) for medlemmerne, men udsteder omsættelige certifikater for medlemmernes andele i foreningens formue. Foreningerne kan derfor ikke sidestilles med pengeinstitutter i relation til indbetaling af bunden opsparing.

Spørgsmål 8:

Man anmoder finansministeren om at oplyse, om betænkelighederne ved at lade investeringsforeninger modtage bunden opsparing bortfalder, hvis kun de investeringsforeninger, hvis certifikater er noteret på børsen, bliver omfattet af kredsen af pengeinstitutter, hvori bunden opsparing kan foretages.

Svar:

De nævnte investeringsforeninger kan ikke sidestilles med pengeinstitutter, idet de ikke opretter konti (indlåns- eller depotkonti) for medlemmerne. Foreningerne udsteder certifikater (andelsbeviser), og deltagernes eller medlemmernes opsparing (investering) i foreningerne sker ved køb af certifikater. Hvis pligten til at svare bunden opsparing skulle kunne opfyldes ved opsparing i en certifikatudstedende investeringsforening, måtte det ske på den måde, at der blev åbnet mulighed for at betale den bundne opsparing ved deponering af certifikater efter i øvrigt samme retningslinier, som nu er foreslået med hensyn til deponering af obligationer, jfr. finansministerens ændringsforslag af 26. marts 1974.

Efter finansministeriets opfattelse vil det være betænkeligt at udvide deponeringsordningen til andre værdipapirer end obligationer, f. eks. til aktier og private pantebreve. Da de omhandlede investeringsforeninger netop placerer deres formue i aktier og — undertiden — private pantebreve, vil betænkelighederne også gælde disse foreningers certifikater.